

Tone Kuntner

TIHO DO DOMAČE HIŠE

TO JE LISTJE TISTE JESENI

To je listje tiste jeseni,
ko nismo več spravljali stelje,
ker smo selili živino.

Nisem še videl take živalske žalosti,
ne take črne slutnje v živalih, –
kot bi jih gnali v zakol.

Pa so le svoje štale zapuščali
in svoje okóle
in svoje bregače...

In mi smo šli z njimi.

Sam sem se vrnil
po mnogih jesenih
v tisto jesen.

Gazim po gnilem, lepljivem listju
in slišim, kako pod bregom muka
neko ubito življenje.

Z DIVJADJO

Z divjadjo
skozi lesove bežim,

Šele v tem lesu
se umirim;
še le v tem lesu

na varnem počijem
in z njo zaspim.

V tem lesu
so z mano prijazne
zveri.

V tem lesu
me čuvajo ptice ujede
pred ljudmi.

MED TISOČ DREVESI

Med tisoč drevesi
si me izbral,
med tisoč drevesi
zaznamoval.

Izrisal, izpisal
si svoje ime
in datum
nekega davnega dne;

z nožem zarezal
globoko rano, –
le zate in zame
še prepoznano.

DVOJNI OPOJNI DUH

Dvojni opojni duh
ima les,
ki v tem lesu leži:
diši po rani mladosti
in po skrivnosti rasti.

Duham ga.
In me boli
ta sveže požagani les.
Kakor da bi bilo
tudi moje drevo vmes.

ZDI SE

Zdi se,
da ni
nobenih poti
med temi drevesi.

Skrite,
zasute
ležijo pod listjem
minulih jeseni.

Ko jih ponovno
na novo prehodiš,
veš, kdo si
in kje si.

OD VSEH STEZA

Od vseh steza
le ta, ki jo spoznam!
Pa tudi ta
je že zaraščena.

A spoznam jo
po strmini
in po drevju naokoli.

Na tej stezi
so navadno
z vozom običali volí.
Z gajzlo sem jih
neusmiljen
gonil v preblatni breg.

Zdaj sem v voz spominov
vprežen. –
Sam pregajžlan
kakor vol.

SKORAJ NI PEDI

Skoraj ni pedi
te zemlje,

koder ne bi stopil,
se dotaknil sam:

kot otrok na pragu rojstne hiše,
ko je bila še hiša,
ko je bil še dom,
kot pastir po pašnikih, rebreh,
kot gonjač z ozare do ozare,
kot žanjec z žanjci in žanjicami ob žetvi,
kot mladi kosec s starimi ob košnji,
kot grabljač, vozač in nakladalec,
kot sadjar med sadnimi drevesi,
kot spravljalet listja med spravljalci listja,
kot sanjač in samotar v gozdu ...

Vsako grapo in vzpetino prepoznam,
čeprav so vse zravnane z zemljo
in nevidne za oči.

STOPALA SVA

Stopala sva kakor senci,
tiho, kot bi stopal sam:

tiho skozi sadovnjak,
tiho do domače hiše,
tiho skozi vse prostore,
tiho v hlev, v klet in kaščo,
tiho kot po britofu ...

Stopala sva
v moje sanje.

Vse je videl, moj prijatelj,
kakor da bi sanjal sam.

Vse je videl, vse je videl.
Le tega morda ni videl,
da je bil v povratku sam.